

ПЕРЕБУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ ПІДРОЗДІЛІВ НА ТЕРИТОРІЇ ВОЛИНСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ В ДОБУ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

У статті визначено місця перебування українських військових частин на території Волинської губернії в різні періоди Української революції, з'ясовано рівень їх боєздатності, залучення до захисту української державності. Окрім того розглянуто специфіку їх формування, умови створення, головні аспекти військово-політичної діяльності, вплив політичних лідерів держави на бойовий шлях військових підрозділів у добу Української Центральної Ради, Гетьманату П. Скоропадського, Директорії УНР.

Ключові слова: Українська революція, Волинська губернія, військові підрозділи, Українська Центральна Рада, Гетьманат, Директорія.

Постановка проблеми та її актуальність. Перемога буржуазної революції в Росії у лютому 1917 р. започаткувала руйнацію політичної системи імперії й стала каталізатором для активного суспільно-політичного руху в більшості її регіонів. Не стала винятком і Волинська губернія, населення якої активно залучалося до революційних процесів.

Специфіку тогочасного розвитку Волині визначав стан війни, успадкований краєм від Російської імперії. Складна і без того загальноукраїнська політична ситуація погіршувалася статусом прифронтової території з усіма, притаманними у цьому випадку, соціально-економічними і військово-політичними наслідками.

Так, під час УНР Волинь на короткий період стала місцем перебування українського уряду, тереном боротьби за відстоювання української державності; за Гетьманату

Дем'янюк Олександр Йосипович, доктор історичних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи та моніторингу якості освіти Волинського інституту післядипломної педагогічної освіти, м. Луцьк.

© Дем'янюк О.Й., 2017

П. Скоропадського губернія потерпала від іноземної військової присутності Центральних держав; у добу Директорії волинські землі стали регіоном інтенсивних військово-політичних подій з відстоювання української державності. Звісно, що впродовж років Української революції на території Волині формувалися, вишколювалися, воювали українські військові формування.

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. Упродовж років незалежності України до об'єктивного висвітлення маловивчених сторінок Української революції долучилася ціла низка науковців. Найпомітнішими були розвідки В. Верстюка, В. Солдатенка, О. Реєнта, В. Савченка. Однак у цих дослідженнях процес державотворення 1917-1921 рр. розглядався в цілому, без детального аналізу військової складової як у загальнодержавному масштабі, так і в окремих регіонах. У працях волинських краєзнавців проблема українських військових формувань в добу Української революції на території краю фактично не вивчалася.

Мета та завдання дослідження. З огляду на стан наукової розробки означеного дискурсу спробуємо визначити місця перебування українських військових частин на території Волинської губернії в різні періоди Української революції, з'ясувати рівень їх боєздатності, залучення до захисту української державності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Насамперед вкажемо на те, що в березні 1917 р. волинські терени були розділені фронтом Першої світової війни. Окупованими австро-угорськими й німецькими військами були землі Ковельського, Володимир-Волинського і частина Луцького повітів. Прифронтовими територіями краю, що перебували під владою Росії, були волості Рівненського, Дубенського, Кременецького та частини Луцького повітів.

У досліджуваній період у межах Волинської губернії діяли війська Південно-Західного фронту в складі чотирьох армій: Особої, 11-ї, 7-ї, 8-ї. Станом на 1 квітня 1917 р. в частинах Південно-Західного фронту нараховувалось 2315,1 тис. солдатів і офіцерів [2, арк. 90]. Станом на

1 квітня 1917 р. в частинах Південно-Західного фронту третина особового складу була українцями. У прифронтових містах перебувало 44 гарнізони, з яких у Волинській губернії – 11, загальною чисельністю 65,5 тис. осіб [3]. Так, в Луцькому гарнізоні перебувало понад 20 тис. військовослужбовців [4, с. 103].

Події першої половини березня 1917 р. засвідчили, що обставини сприяють розгортанню українського національно-визвольного руху в арміях російських фронтів. Того ж місяця в армії почали організовуватися українські ротні громади. В них групувалися солдати-земляки з різних повітів України. Для координації своєї діяльності вони об'єднувалися у групи з 10–12 чоловік і були постійно діючим органом [5, арк. 2]. У підрозділах Південно-Західного фронту створювалися різноманітні військові гуртки, клуби, ради та інші організації. У квітні 1917 р. вони були організовані у 24-му армійському корпусі IX армії, в 155-й Піхотній дивізії XI армії, в гарнізонах Тернополя, Рівного, Житомира.

Невдовзі військові підрозділи, які перебували на території Волинської губернії, включилися в процес українізації, який був започаткований командувачем Південно-Західного фронту Л. Корніловим, щоправда, аж ніяк не для підтримки української влади. Українізація охопила 6-й, 17-й, 41-й армійські корпуси фронту. Не зважаючи на невизначеність української політичної верхівки щодо створення власних Збройних Сил, Генеральним Секретаріатом до серпня 1917 р. в загальних рисах було розроблено план українізації армії. Однак відсутність чіткої концепції військового будівництва держави і нерозуміння частиною членів ЦР ролі армії в тогочасних політичних процесах дали можливість іншим політичним силам, насамперед, більшовикам, перейняти на себе ідеологічну роботу у солдатському середовищі.

У ніч проти 27 січня 1918 р. Центральна Рада була змушена покинути Київ і під охороною Січових Стрільців переїхати до Житомира. Під час відступу з Києва поблизу

с. Гнатівка було проведено реорганізацію українського війська. З різних військових частин було сформовано Окрему Запорізьку бригаду на чолі з полковником К. Прісовським, який забезпечував відступ до Житомира українського уряду. Бригада складалася з трьох куренів, які очолили П. Болбочан, В. Петрів та О. Загородський. В такому організаційному складі українське військо вступили на територію Волинської губернії. Надвечір 28 січня Запорізька бригада прибула до Житомира.

Через день на засіданні уряду зазначалося, що «з боку Коростеня Житомир забезпечено, з боку шосе теж, в Коростишеві стрільці» [6, арк. 6].

Подальший перебіг подій: наступ більшовиків від Києва, окупація чотирьох повітів Волинської губернії, військова небезпека з боку чеських військових підрозділів, які перебували в Житомирі, підтвердив хибність негативного ставлення українського політикуму до власної національної армії.

8 лютого 1918 р. організаційний комітет української громади табору Ганновер-Мюнден (Німеччина) на чолі з генерал-поручником В. Зелінським розпочав там формування штабу 1-ї Української стрілецької дивізії [7]. Вже 17 лютого до Ковеля виїхали перші ешелони з добровольцями (по 800 чол. із кожного з трьох таборів): з табору у м. Зальцведель під командою капітана К. Блохіна, Раштата – полковника А. Малохаткіна, Вецляра – підполковника М. Чехівського. 2 березня на Волинь вирушили чергові ешелони з українськими вояками: із Зальцведеля – 1,5 тис. козаків під командуванням капітана Б. Магеровського, із Раштата – 1,2 тис. вояків січового куреня ім. гетьмана Івана Виговського, із Вецляра – 1200 козаків.

На Ковельщині продовжилося формування першого підрозділу. Спочатку, за задумом генерал-поручника В. Зелінського, планувалося створити дивізію з шести піхотних куренів і трьох гарматних батарей (по чотири гармати в кожній). Однак вже в Ковелі плани змінились,

було вирішено сформувати чотири піші полки (по 1200 вояків) і гарматний полк, підрозділи забезпечення.

На середину березня 1-ша Синьожупана дивізія складалася з чотирьох піхотних і гарматного полків загальною чисельністю 6000 козаків й 300 старшин. Командиром дивізії став генерал-поручник В. Зелінський, командирами полків призначено: 1-го ім. Т. Шевченка – поручник М. Шаповал, 2-го ім. Максима Залізняка – сотник К. Блохін, 3-го ім. Івана Богуна – полковник А. Малохаткін, 4-го ім. Петра Дорошенка – підполковник М. Чехівський, 1-го гарматного – підполковник Г. Чижевський [8, с. 22].

Від 8 березня в Голобах розпочалося формування 2-ї Української стрілецької дивізії. Начальником дивізії призначено підполковника В. Пухтаєвича, начальником штабу дивізії став капітан Д. Вітренко [9, арк. 74; 18, арк. 15]. До складу 2-ї Української стрілецької дивізії ввійшли чотири піші полки (командири – поручник Б. Магеровський, капітан Левенсон, підполковники В. Пухтаєвич і Дівніч).

Центральна Рада, мігруючи теренами Волині, гарячково шукала шляхів боротьби з більшовицькою агресією. Перебуваючи в Коростені, члени ЦР намагалися зібрати боєдатні військові частини. Саме тут було завершено формування Запорізького куреня. Бойове хрещення він пройшов під Сарнами, роззброївши там більшовицькі частини 2-ї Фінляндської дивізії [10, с. 10], але час було втрачено.

Не маючи змоги власними силами захистити українську державність, українські політики запросили австрійську та німецьку армії. Волинська губернія, яка перебувала у сфері окупації німецьких військ, повною мірою відчула на собі усі «принади» управління німецької військової адміністрації. Перебравши на себе функцію захисту місцевого населення від іноземної інтервенції, вони не стали гарантом стабільності та утвердження національної державності на території губернії.

Після захоплення влади кадровим військовим російської армії генералом П. Скоропадським й утвердженням Гетьманату ставлення до формування національних військових частин було переглянуте. Однак позиція німецької адміністрації виявилася неприйнятною для розвитку української національної ідеї. Чого варта лише заувага генерал Гренера у розмові з гетьманом: «Для чого Вам армія? Ми перебуваємо тут, нічого шкідливого для Вашого уряду всередині країни ми не дозволимо, стосовно Ваших північних кордонів Ви можете бути повністю спокійними: ми не допустимо більшовиків. Створіть собі невеликий загін в дві тисячі осіб для підтримки порядку в Києві й особисто Вашої охорони» [11, с. 179].

Усе-таки в травні П. Скоропадський починає здійснювати підготовчі роботи зі створення української армії. Ті збройні формування, які залишилися з часів Центральної Ради, його не влаштовували. Так, гетьман був негативної думки про військову підготовку і бойовий дух Синьої дивізії, сформованої на території Волинської губернії та роззброєної напередодні перевороту.

У добу Гетьманату на території Волинської губернії було завершено формування та вишкіл дивізії, укомплектованої з військовополонених російського війська, які перебували в основному у таборах для військовополонених на території Австрії. Саме цю формацію пропонували гетьману прийняти на баланс австро-угорські воєначальники.

Для завершення реорганізаційної роботи, формування структури дивізії та визначення рівня лояльності до української влади міністром військових справ О. Рогозою було призначено командувати формуванням генерала В. Сокиру-Яхонтова. Дивізія отримала назву Перша козацько-стрілецька (Сіра). 25 серпня 1918 р. відбувся її огляд генералом В. Сокирою-Яхонтовим і австрійським комендантом Гойгінгером.

До складу дивізії входило чотири полки. Першим полком командував сотник Ганжа, другим – підполковник

Тимошенко, третім – підполковник Олександрович, четвертим – сотник Ткаченко [12, с. 64]. У серпні 1918 р. Першу козацько-стрілецьку дивізію було переведено до Києва, а звідти на Чернігівщину в район українсько-російського кордону.

Окрім того на території Волинської губернії перебував I Волинський корпус на чолі з генералом С. Дядюшею (начальник штабу полковник В. Кривенко) [13, арк. 41]. Згідно з розпорядженням від 3 червня 1918 р. місцем дислокації штабу корпусу було визначено Рівне, хоча фактично він безвиїзно базувався в Житомирі [14, с. 229]. В період Гетьманату дивізії корпусу виконували на волинських теренах охоронні, каральні й допоміжні завдання.

До складу корпусу увійшла 1-ша піша Волинська дивізія, реорганізована з 11-ї піхотної дивізії російської армії. Штаб дивізії тимчасово розташувався у Житомирі, хоча за планом дислокації мав бути розміщений у Луцьку. На час формування цього військового підрозділу комдивом було призначено генерала Левицького, начальником штабу – полковника Еверта [13, арк. 42].

1-ша піша Волинська дивізія складалася з піших полків: 1-го Луцького (місце дислокації – м. Луцьк, командир полку – полковник М. Душенко), 2-го Волинського (місце дислокації – м. Володимир-Волинський (фактично Луцьк та Староконстянтинів), командир полку – полковник В. Яворський), 3-го Брест-Литовського (місце дислокації – м. Заслав, командир полку – спочатку полковник Г. Грудина, з липня 1918 р. – полковник М. Ясенецький), 4-го Холмського (місце дислокації – м. Остріг, командир полку – полковник А. Косович) [13, арк. 43].

2-гу пішу дивізію створено на базі 1-ї Української дивізії I Українського корпусу. Штаб дивізії розташовувався в м. Житомир. Комдив – полковник П. Липко, начальник штабу – військовий старшина М. Капустянський Частина відставних офіцерів, які

проживали в місті, була залучена до підсилення кадрового складу цієї військової формації.

До складу 2-ї пішої дивізії увійшли піші полки: 5-й Кременецький (місце дислокації – м. Кременець, згодом м. Рівне, командир полку – полковник В. Маєвський), 6-й Дубенський (місце дислокації – м. Дубно, командир полку – полковник Д. Масалітінов), 7-й Житомирський (місце дислокації – м. Житомир, командир полку – полковник Ю. Шевченко), 8-й Заславський (місце дислокації – м. Заслав, командир полку – полковник М. Полинєв).

Цікавим епізодом було те, що через проблеми кадрово-організаційного характеру 6-й Дубенський і 8-й Заславський піші полки були розформовані 18 вересня 1918 р. [14, с. 237-238].

Із артилерійських формувань гетьманської доби на території Волинської губернії розміщувалися: 1-ша легка артилерійська бригада (комбриг – полковник С. Тихонович) у складі 1-го, 2-го і 3-го легких артилерійських полків, 2-га легка артилерійська бригада (комбриг – генерал-хорунжий М. Орловський) у складі 4-го, 5-го і 6-го легких артилерійських полків, 1-ша важка артилерійська бригада (комбриг – генерал-хорунжий Д. Альтфатер) у складі 1-го, 2-го важких артилерійських полків [13, арк. 44-45].

Окрім того на території Волинської губернії перебувала 2-га Волинська кінна дивізія (начальник дивізії – генерал-хорунжий Чеславський, начальник штабу – полковник Григорієв): 1-ша кінна бригада (командир – полковник А. Опатович) у складі 5-го Кинбурзького та 6-го Ольвіопольського кінних полків, 2-га кінна бригада у складі 7-го Володимир-Волинського, 8-го Українського кінних полків та 2-го кінно-артилерійського полку [13, арк. 46].

На території повітового Луцька формувалася 3-тя Волинська кордонна бригада. З 1 липня 1918 р. особовий склад підрозділу розташувався у помешканні Пинчука на Вульці та у приміщенні колишньої міської пошти [15, арк. 43].

Можливість зреалізувати свою військово-будівничу доктрину гетьман П. Скоропадський отримав лише восени 1918 р., коли німецьке командування надало йому дозвіл на формування восьми корпусів, закладення яких було передбачене законом «Про загальний військовий обов'язок» від 24 липня 1918 р.

За повідомленням Луцького повітового військового начальника, у вересні в місті були розквартировані: 1-й Луцький піший полк, 2-й Волинський полк, 3-й Брест-Литовський піший полк, панцерний, вантажний та мортирний дивізіони, управління 3-ї Волинської бригади кордонної охорони, охоронна сотня Луцького коменданта [16, арк. 106-115].

16 жовтня гетьман П. Скоропадський підписав універсал про відновлення козацтва. За ним козаки однієї губернії об'єднувалися в кіш на чолі з кошовим отаманом, кіш складався з кількох полків. Очолювала козацьку структуру Велика козацька рада із 32 осіб. Волинським кошовим отаманом став полковник Борковський [17].

У листопаді 1918 р. для захисту державного ладу на Волині було створено «Волинський військовий відділ» добровольців. Під час антигетьманського повстання ці добровільні дружини воювали на боці П. Скоропадського. У складі штабу відділу існувала секція розвідки сил противника, основною задачею якої було виявлення фактів підривної роботи повстанців, саботажу, виступів та агітації проти влади [18, арк. 21].

Після розпаду гетьманських збройних сил та невизначеності нового керівництва держави щодо долі українського війська ситуація в Україні значно ускладнилася. Не допомогли навіть оголошені мобілізаційні заходи. Волиняни призовного віку вкрай неохоче відгукувалися на ці заклики. Так, у Луцькому повіті з 10 січня до 23 лютого 1919 р. на призовний пункт не прийшов жоден чоловік.

На території тогочасної Волинської губернії зосереджувалася група отамана В. Оскілка, яка складалася з трьох дивізій в районі Коростень–Сарни–Володимир-Волинський. Штаб Дієвої армії УНР,

оцінюючи становище України, яка з усіх боків була оточена ворогами, наприкінці грудня 1918 р. створив окремі фронти. Волинь ввійшла до юрисдикції Північно-Правобережної армійської групи під командою отамана В. Оскілка. Наказом № 22 Головного командування військами УНР від 1 січня 1919 р. військові частини, які перебували на території Волині і Поділля, перейшли у розпорядження О. Шаповала [19, арк. 13].

На початку 1919 р. військо Директорії УНР на українсько-російському фронті (в межах Волинської губернії) розташувалися наступним чином: Сарненська група (лінія Дубровиця – Лунінець): 2-й полк ім. В. Винниченка, піший полк, залізничний полк, ударний гарматний дивізіон, кінний гайдамацький полк, технічний курінь, бронепотяг «Сух», бронепотяг «Слава Україні»; Коростенська група (лінія Овруч – Калиновичі): 55-й полк «Народного Визволення», полк ім. С. Наливайка, галицький полк ім. В. Оскілка, окрема Запорізька кінна сотня, Звягельська гарматна бригада, гарматна батарея «Народного Визволення», чорноморський технічний курінь, 28-й Чорномлицький кінний полк, 2 бронепотяги [20, с. 134-135].

У резерві на території губернії перебували: Житомирський, Левковський, Чорнобильський і Кутузовський полки; Житомирська юнацька військова школа (місце дислокації – Житомир і округа), 17-та піша дивізія (м. Коростень), 52-й Збаразький, 53-й Холмський, 54-й Український полки (м. Рівне), Луцький, Волинський, Берестейський полки (м. Луцьк) [5, с. 135].

Після того, як полк Січових стрільців прибув до Житомира, його передали у розпорядження отамана В. Оскілка. Спочатку його було використано для боротьби з більшовиками під Овручем та Сарнами, розділивши підрозділи січовиків на дві частини. 20 січня Січові стрільці розпочали військову операцію у напрямку Дубровиці, а 24 січня – захопили її. Наприкінці лютого – на початку березня в межах Волинської губернії перебували частини Січових стрільців: 4-й піший полк під

командуванням Р. Сушка, який спочатку обороняв Коростень, а згодом підступив до Житомира; 2-й піший полк у складі групи отамана В. Оскілка вів бої проти більшовиків під Коростенем та Олевськом [21, с. 183].

Таким чином, можемо констатувати, що в добу Української революції територія Волинської губернії неодноразово ставала місцем дислокації українських національних військових підрозділів. Упродовж боротьби за українську державність 1917–1921 рр. Волинь насичувалася українськими частинами неоднорідно, але завжди відображала загальнодержавну тенденцію. Так, в добу Центральної Ради у волинських повітах фактично не було регулярних українських військових частин, адже політики не вбачали в національній армії нагальної потреби. П. Скоропадський намагався знайти компроміс з німецьким командуванням задля формування українських корпусів, в тому числі на Волині – І Волинського. За Директорії УНР волинський терен неодноразово ставав місцем боротьби за збереження української державності, а відтак, насичувався військом.

1. *Верстюк В.Ф.* Українська Центральна Рада: навч. посіб. / В.Ф. Верстюк. – К.: Заповіт, 1997. – 344 с., Солдатенко В.Ф. Українська революція. Іст. нарис: моногр. / В.Ф. Солдатенко. – К.: Либідь, 1999. – 976 с., *Решет О.П.* Павло Скоропадський / О.П. Решет. – К.: Видавничий дім «Альтернативи», 2003. – 304 с., Україна крізь віки: В 15 т. Т. 10. Українські визвольні змагання 1917–1921 рр. / О.С. Рубльов, О.П. Решет; ред.: В.А. Смолій; НАН України. Ін-т археол. – К.: Альтернативи, 1999. – 319 с., *Савченко В.А.* Дванадцять воєн за Україну / В.А. Савченко. – Х.: Фолио, 2005. – 415 с., *Савченко В.А.* Павло Скоропадський – останній гетьман України / В.А. Савченко. – Х.: Фолио, 2008. – 380 с.
2. Российский государственный военно-исторический архив (далі – РГВИА), ф. 2067, оп. 1, д. 3792.
3. *Литвин С.* Військо Центральної Ради: злочинна недбалість чи поріг можливого? [Електронний ресурс] / С. Литвин // Воєнна історія. – 2007. – № 1-3. – Режим доступу: <http://www.warhistory.ukrlife.org>.

4. *Косміна Р.І.* Наш край у 1917–1920 рр. // Наш край в курсі вивчення історії України / Р.І. Косміна, Р.Я. Самостян; упор. С.Ю. Рибчинчук. – Луцьк: Вид-во «Волинська обласна друкарня», 2004. – С. 103–115.
5. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України, м. Київ (ЦДАВО України), ф. 1115, оп. 1, спр. 11.
6. ЦДАВО України, ф. 1064, оп. 1, спр. 9.
7. *Вишнівський О.* Від «Боже царя храни» до «Ще не вмерла Україна» / О. Вишнівський // Український щоденник «Свобода». – 1958. – 30 січня.
8. *Зелінський В.* Синьожупанники / Віктор Зелінський. – Берлін: Б.В., 1938. – 76 с.
9. ЦДАВО України, ф. 4060, оп. 1, спр. 16.
10. *Дециньський Л.* Державотворча робота Української Народної Республіки по створенню Збройних сил: історія і сучасність / Л. Дециньський // Вісник НУ «Львівська Політехніка». – 2000. – № 408. Держава та армія. – С. 3–11.
11. *Скоропадський П.* Спогади. Кінець 1917 – грудень 1918 / Гол. ред. Я. Пеленський / П. Скоропадський. – К., Філадельфія, 1995. – 496 с.
12. *Дмитрук В.* У боротьбі за волю України (Нарис історії Сірожупанної дивізії УНР) / В. Дмитрук // Літопис Волині. – 2001. – Ч. 1. – С. 62–68.
13. Центральний державний історичний архів України, м. Львів (далі – ЦДІАЛ), ф. 316, оп. 1, спр. 22.
14. *Тинченко Я.* Українські збройні сили березень 1917 р. – листопад 1918 р. (організація, чисельність, бойові дії): наукове видання / Я. Тинченко. – К.: Темпора, 2009. – 480 с.
15. Державний архів Волинської області, м. Луцьк (далі – ДАВО), ф. 3, оп. 1, спр. 1703.
16. ДАВО, ф. 3, оп. 1, спр. 1708.
17. Нова Рада. – 1918. – 18 жовтня.
18. ЦДАВО України, ф. 1216, оп. 1, спр. 63.
19. ЦДАВО України, ф. 1078, оп. 1, спр. 4.
20. *Прохода В.* Вождь та військо / В. Прохода // Збірник пам'яті Симона Петлюри (1879–1926). – К.: МП «Фенікс», 1992. – С. 109–148.
21. Історія січових стрільців. Воєнно-історичний нарис. – К.: Україна, 1992. – 347 с.

Надійшла до редколегії 07.02.2017 р.

Рецензент: *А.І. Харук*, доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри гуманітарних наук, Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів.

Демьянюк А.И.

ПРЕБЫВАНИЕ УКРАИНСКИХ ВОЕННЫХ ПОДРАЗДЕЛЕНИЙ НА ТЕРРИТОРИИ ВОЛЫНСКОЙ ГУБЕРНИИ В ПЕРИОД УКРАИНСКОЙ РЕВОЛЮЦИИ

В статье определено места дислокации украинских воинских частей на территории Волынской губернии в разные периоды Украинской революции, исследовано уровень их боеспособности, степень привлечения к защите украинской государственности. Кроме того рассмотрено специфику их формирования, условия комплектации, главные аспекты военно-политической деятельности, влияние политических лидеров государства на боевой путь подразделений в период Украинской Центральной Рады, Гетманату П. Скоропадского, Директории УНР.

Ключевые слова: Украинская революция, Волынская губерния, военные подразделения, Украинская Центральная Рада, Гетманат, Директория.

Demianiuk O.

POSTPOSITION OF UKRAINIAN MILITARY UNITS AT THE TERRITORY OF VOLYN' REGION IN THE TIME OF UKRAINIAN REVOLUTION

Places of Ukrainian military units' postposition at the territory of Volyn' region during different periods of Ukrainian revolution are determined in the article. The level of their combat effectiveness as well as involvement in the defense of Ukrainian statehood is ascertained. Additionally, specific aspects of units' forming, conditions of their creation, and main aspects of the military-political activities are considered. Furthermore, impact of the political leaders of the State in the times of Ukrainian Central Council, Pavlo Skoropadskiy's Hetmanat and Dyrectoria UCC is pointed out.

Keywords: Ukrainian revolution, Volyn' region, military units, Ukrainian Central Council, Hetmanat, Dyrectoria.